

Arrest

nr. 325 775 van 25 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 januari 2025.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoekende partij, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 oktober 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in Cyprus op 4 november 2020 subsidiaire bescherming ontvangen heeft (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1).

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Cyprus voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Cyprus werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus wordt vastgesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in Cyprus op 4 november 2020 subsidiaire bescherming ontvangen heeft (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1). Dit wordt door haar niet betwist.

Uit het “Country Report Cyprus” van AIDA van 9 mei 2024 blijkt niet dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Bovendien kan hieruit ook niet afgeleid worden dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen onderdanen van Cyprus en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat zij op dezelfde wijze toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 160-161), onderwijs (p. 162), sociale bijstand (p. 163) en gezondheidszorg (p. 165). Er zijn enkele beperkingen op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden, zij hebben namelijk enkel het recht om te verblijven in de gebieden die onder de controle van de Republiek Cyprus vallen waardoor zij niet het recht hebben om te verblijven in de gebieden in het Noorden van het eiland (p. 158). De verzoekende partij

brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat haar persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene informatie en dat zij een mensonwaardig leven leidde in Cyprus. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij in Cyprus steeds een dak boven haar hoofd had. Tijdens haar asielprocedure verbleef zij in een opvangcentrum voor minderjarigen en vervolgens verhuisde zij met anderen naar een huurhuis (NPO, p. 10-11). Ten slotte verhuisde zij naar een huurwoning in de stad Nicosia omdat zij daar werk gevonden had (NPO, p. 12). Zij slaagde er bovendien ook in om in Cyprus te werken, eerst op landbouvvelden en vervolgens als poetsvrouw bij de universiteit van Cyprus (NPO, p. 12-13). Uit haar verklaringen blijkt bovendien ook dat zij tijdens haar asielprocedure Griekse taallessen kreeg waardoor zij een beperkte kennis heeft van het Grieks, maar zij heeft deze lessen vervolgens niet verdergezet omdat deze betalend waren (NPO, p. 15). Verder kreeg verzoekende partij ook financiële ondersteuning van haar moeder voor haar reis naar België alsook haar reis naar Libanon (NPO, p. 7-8 en 14). Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat zij als verzoeker om internationale bescherming gratis medische hulpverlening kreeg alsook steun van de Cypriotische overheid (NPO, p. 11 en 15). Na het verkrijgen van haar beschermingsstatus had zij via een aansluiting bij de sociale zekerheid nog steeds gratis toegang tot medische hulpverlening, zo blijkt uit haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten (NPO, p. 14-15 en administratief dossier, map 5, documenten, stuk 2). Verzoekende partij heeft last van haar been omdat het ene been langer is dan het andere. Zij ging hiervoor naar de dokter in Cyprus, die haar pijnstillers voorschreef. Zij moest slechts een deel van de prijs voor medicatie zelf betalen (NPO, p. 14-15). Er kan uit bovenstaande geenszins afgeleid worden dat verzoekende partij in Cyprus terechtgekomen is in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften.

Waar blijkt dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming geconfronteerd werd met enkele incidenten, namelijk dat zij slachtoffer was van exhibitionisme, stalking en racisme, toont verzoekende partij niet aan dat zij de nodige ernstige stappen gezet heeft om in het kader hiervan haar rechten te doen gelden (NPO, p. 16-17). Zij heeft namelijk geen enkele poging ondernomen om beroep te doen op de hulp of de bescherming van de Cypriotische instanties. Zij toont niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar Cyprus geen beroep zou kunnen doen op de Cypriotische politie. Gezien hoger genoemd vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits zij uiteraard de nodige stappen zet.

Zij toont met bovenstaande niet aan dat het dermate moeilijk was om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen en dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Verzoekende partij toont bovendien niet aan dat haar levensomstandigheden, vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in Cyprus de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Het feit dat zij last heeft van pijn in haar been omdat haar ene been langer is dan haar andere, volstaat niet om te besluiten dat dit haar zelfstandig functioneren beïnvloedt. Uit het door haar voorgelegde medisch attest blijkt dat zij last heeft van een lumbago en dat haar hiervoor ontstekingsremmers werden voorgeschreven (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 3 en 4). Zij zou ook in afwachting zijn van een afspraak bij de kinesist. Zij toont niet aan dat zij op heden kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Er kan dan ook niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Cyprus, of waardoor zij bij terugkeer naar Cyprus een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Aldus kan er worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden

gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP stelt dat de bestreden beslissing en beschikking het AIDA-rapport '24 gebruiken om te wijzen op de niet-systematische schendingen in Cyprus, dit is een partieel aanhalen van desbetreffend rapport. Ook werd er onvoldoende rekening gehouden met haar persoonlijke situatie. Ze had het in concreto moeilijk om aan de nodige huisvesting, werk en medische zorgen te geraken, werd er onvoldoende bij ondersteund. De beschikking negeert haar angst en eerdere negatieve ervaringen die ze er had met Cypriotische organisaties om er nog beroep op te willen doen. De Raad erkent wel haar fysieke problemen zoals aan haar been, haar lumbago, maar minimaliseert de discriminatie en stalking. Er is onvoldoende onderzoek gevoerd, teveel gesteund op algemene rapporten en het wederzijds vertrouwensbeginnel. VzP stelt zich niet au sérieux genomen te voelen. Ze kan niet terug naar Somalië, evenmin naar Cyprus, ze vraagt dat België haar VIB zou aanvaarden.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. Bij het opstellen van de hierboven geciteerde beschikking werd gebruik gemaakt van het volgende rapport: “Country Report Cyprus” van AIDA van 9 mei 2024. Uit dit rapport blijkt niet dat elke terugkerende begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen. Bovendien kan hier niet uit worden afgeleid dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen een onderdaan van Cyprus en personen die internationale bescherming genieten. Het is niet duidelijk, en de verzoekende partij maakt dit ook niet duidelijk tijdens de terechtzitting, op welke wijze de bestreden beslissing en de beschikking slechts partieel dit rapport gebruiken en op welke andere wijze het rapport zou moeten worden gelezen.

In de beschikking werd gesteld dat de verzoekende partij steeds huisvesting had in Cyprus, in staat was om tewerkstelling te vinden, taallessen kon volgen, toegang had tot gratis medische verzorging en steun kreeg van de Cypriotische overheid. Door louter te stellen dat ze het moeilijk had om huisvesting, werk en medische zorgen te bekomen kan ze hier geen afbreuk aan doen en dus ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

In de beschikking wordt op geen enkel moment haar problemen in verband met stalking en discriminatie geminimaliseerd. Er werd echter wel gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij haar rechten als begunstigde van internationale bescherming heeft doen gelden en beroep heeft gedaan op de bescherming van de Cypriotische autoriteiten voor deze problemen. Ze maakt dit eveneens niet aannemelijk tijdens de terechtzitting.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd wanneer ze stelt dat er in de beschikking te veel gebruik werd gemaakt van algemene rapporten en onvoldoende onderzoek werd gevoerd. Het is immers aan de verzoekende partij om de nodige concrete elementen aan te reiken die van die aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Cyprus werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. Zij brengt ter terechtzitting geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat de in de beschikking opgenomen gronden niet langer juist of correct kunnen zijn.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 8 januari 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Cyprus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS